

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΠΡΟΒΑΤΑ,

ΤΑ ΛΕΓΟΜΕΝΑ ΜΕΡΙΝΑ.

ΕΙΣ τὴν Ἰσπανίαν ὑπάρχουν πρόβατα, λεγόμενα Μερινά· σημαίνει δὲ ἡ λέξις Merino περιπλανώμενος, περιπατητικός, καὶ ἀριστα διαγράφει τὰς ἐξεις τῶν οὕτω καλουμένων προβάτων. Δὲν μένουσι πάντοτε εἰς τὸν αὐτὸν ἀγρὸν, ἢ τὴν αὐτὴν ἐπαρχίαν· ἀλλ' ὁδεύουν ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου, πέντε σχεδὸν ἑκατομμύρια προβάτων ἀφίνουν τὰς πεδιάδας τῆς Ἑσπεριδύρας, Ἀνδαλυσίας, Παλαιᾶς καὶ Νέας Καστέλλης, καὶ τῆς Λεῶνος, καὶ ὁδηγοῦνται ὑπὸ τῶν ποιμένων εἰς τὰ ὄρη τῶν δύο Καστελλῶν, τὰ τῆς Βισκαΐας, Ναυάρρας, καὶ τὰ τῆς Ἀράγωνος. Ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων τούτων μερῶν εὐρίσκουν δροσερώτερον χόρτον, ὀλιγώτερον ἐξηραμμένον ὑπὸ τοῦ καυστηροῦ ἡλίου, ὅστις καταμαραίνει πᾶσαν χλόην εἰς τὰς πεδιάδας. Τὸν πλησίον τῆς Σεγοβίας ὑψηλὸν τόπον συχνάζουν προσέτι παραπολὺ τὰ πρόβατα.

Τὰ τῆς ὁδοπορίας αὐτῶν εἶναι περιεργότατα. Οἱ πλοῦσιοι ἰδιοκτῆται, τούτέστιν, οἱ ἔχοντες τὰ πλεῖστα πρόβατα, συνεκροτήθησαν εἰς συντροφίαν, ὑπὸ τὸνομα ἡ Μέστα· τῆς ἐταιρείας ταύτης, οὔσης ἐξ ἀνάγκης μονοπωλείου, δυσκόλως μεταβάλλονται οἱ νόμοι. Ἀδύνατον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐπιχειρήσῃσι ποτὲ ὀλίγοι ἰδιοκτῆται, μὲ μικρὰ ποίμνια, τὰς ἐτησίους ταύτας μεταναστεύσεις· ἡ ἐταιρεία λοιπὸν ἐσχηματίσθη πρὸς ἐξομάλυνσιν τῆς δυσκολίας ταύτης· ὑπὸ δὲ τὴν ἐπίστασιν διευθυντῶν, ἐξεπίτηδες ἐκλεγομένων, ὁδηγοῦνται τὰ ποίμνια εἰς τὰς ἀκαλλιεργήτους χώρας καὶ τὰ ὄρη τῆς Ἰσπανίας. Ἡ Μέστα ἐνασχολεῖ τεσσαράκοντα ἕως πεντήκοντα χιλιάδας ποιμένων, οἵτινες διάγουν πλανήτιδα καὶ σχεδὸν ἀγρίαν ζωὴν, οὐδέποτε γεωργοῦντες, σπανίως δὲ νυμφευόμενοι· ἅμοιροι γνώσεων πλὴν τῶν εἰς πρόβατα ἀναφερομένων, εἰς τὸν κλάδον ὅμως τοῦτον ἐμπειρότατοι.

Τὰ ποίμνια τῆς Μέστας διαιροῦνται εἰς μικρότερα κοπάδια μυρίων προβάτων ἕκαστον· ἐπὶ κεφαλῆς δὲ καθενὸς εὐρίσκεται ἀρχιποίμνην, ὅστις νὰ ὁδηγῇ αὐτὰ, πεντήκοντα ὑποδεέστεροι ποιμένες, καὶ ἰσάριθμοι σκύλοι, διὰ νὰ τὰ φυλάττωσιν. Ὁ ἀρχιποίμνην ὀχεῖται ἐφ' ἵππου, καὶ λαμβάνει σιτηρέσιον περὶ τὰς ἐξ χιλιάδας γρόσια. Ὁ μισθὸς τῶν κατωτέρων βοσκῶν διαφέρει κατὰ τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν καὶ ὥφελειαν. Οἱ καλύτερα πληρονόμιοι ἔχουν ἑκατὸν πεντήκοντα γρόσια τὸν μῆνα· οἱ δὲ χειρότερα, οὐχὶ πλέον τῶν τεσσαράκοντα· εἰς τούτους ὅμως δίδεται καὶ ὡς μία ὁκτὰ ψωμίον καθεμέραν. Πᾶς ποιμὴν δύναται νὰ ἔχῃ ἀριθμὸν τινα ἰδίων αὐτοῦ προβάτων καὶ αἰγῶν, ἀλλὰ τὸ μαλλίον ἀνήκει εἰς τὸν κτήτορα τοῦ ποιμνίου. Ὁ βοσκὸς ἀπολαμβάνει μόνον τὸ γάλα, τὸ κρέας, καὶ τὰ γεννώμενα νεογνά.

* Ἄλας χορηγεῖται δαψιλῶς· τρώγουν δὲ τὰ πρόβατα

ὅσον θέλουν. Χίλια ζῶα δαπανῶσιν ἐτησίως ᾠσ*· σχεδὸν ὁκάδας.

Ἡ Μέστα σύγκεται ἀπὸ ἰδιοκτῆτας, ἐξ ὧν οἱ μὲν ἔχουν τέσσαρας, οἱ δὲ ἐξήκοντα χιλιάδας προβάτων.

Τῶν μεγάλων τούτων ποιμνίων ἡ πορεία κανονίζεται ὑπὸ νόμων ἰδιαίτερων, οἵτινες παράγονται ἐξ ἀμνημονεύτου συνθηθείας. Τὰ πρόβατα ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ βόσκωσιν εἰς ὅλας τὰς χέρσους γαίας τὰς δι' αὐτὸ τοῦτο φυλασσομένας, ὠρισμένην πληρόνonta τιμὴν εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας, ὑπὲρ τὴν ὁποίαν οὐδὲν ἐμποροῦν ν' ἀπαιτήσωσι. Δὲν συγχωρεῖται μὲν νὰ ἐμβῶσιν εἰς καλλιεργημένους ἀγρούς· ἀλλ' οἱ κτήτορες χρεωστοῦν νὰ ἐπιφυλάττωσι πέρασμα δι' αὐτὰ, τεσσαράκοντα πέντε ὀργυῶν τὸ πλάτος. Τὰ πρόβατα ὁδεύουν δύο λεύγας τὴν ἡμέραν εἰς τὰς ἰδίας των βοσκὰς· ἐξ δὲ, ὅταν διαβαίνωσι γεωργημένας χώρας. Αἱ μεταναστεύσεις των ἐκτείνονται εἰς ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ ἑκατὸν πεντήκοντα λεύγας. Ἡ Μέστα ἔχει ἰδίους αὐτῆς νόμους, καὶ δικαστήριον καλούμενον τὸ Ἑντιμον Συμβούλιον τῆς Μέστας. Συνίσταται ἀπὸ τέσσαρας δικαστὰς· ἐν δ' ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῆς Καστέλλης προεδρεῖ αὐτῶν.

Ο ΜΑΚΙΑΒΕΛΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ.

Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ Σελ. 10.

ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ Ζ'.

ΖΗΤΕΙ νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα μιᾶς πλουσίας οἰκογενείας.

* Ἄν τὸ κατορθώσῃς δι' ἐντίμου τρόπον, ὑπάγει καλῶς· ἂν δὲ ἡ θέσις σου ἦναι πολλὰ χαμηλὴ, ὥστε νὰ ἐλπίσῃς ποτὲ τοιοῦτον πρᾶγμα, προσπάθησον ὥστε νὰ ἀναγκασθῶσιν οἱ γονεῖς νὰ σὲ δώσωσι τὴν θυγατέρα των. Πρῶτον θέλουν σ' ἐπάρειν ὡς ἱατρὸν ὅλοι οἱ στενοὶ συγγενεῖς τῆς συζύγου σου· ἔπειτα καὶ πολλοὶ ἐξ ὧν ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχωσι τὴν φιλίαν τῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας ἔγινες μέλος· οὗτοι δὲ πάλιν σὲ συνιστῶσι περαιτέρω, ὅσον ἀγράμματος καὶ ἂν ᾖσαι. Σὺ δὲ προόδευσεν, μὴ φροντίζων ἂν ἱατρεύωνται ἢ ἀποθνήσκωσιν οἱ ἀσθενεῖς σου, διότι καθεὶς δὲν θέλει τολμᾶν τοῦλάχιστον εἰς τὸ φανερόν νὰ σὲ κατηγορήσῃ, δυσωπούμενος τοὺς μέγα δυναμένους συγγενεῖς σου· ὅσον δὲ περὶ τοῦ ἀσθενοῦς, δὲν θέλεις ἀκούειν ἐλέγχους καὶ ἐπιπλήξεις, διότι δὲν ζῇ πλέον. Ἐπειτα, συλλογίζου ὅτι δὲν εὐρίσκεισαι εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπου οἱ μὲν ἐγκριτώτεροι τῶν ἱατρῶν, ὅταν ἐσφαλόν, ἐξωρίζοντο, οἱ δὲ κατωτέρου γένους ἐθανατόνοντο· οὔτε εἰς τὴν Περσίαν καὶ Ἰνδίαν, ὅπου ἀποτυγχάνοντες οἱ ἱατροὶ χάνουσι τὴν κεφαλὴν των.

* Montesquieu, Esprit des Lois.— Αἰτία τῆς τῶς αἰσθηρότητος τοῦ Κορνηλιακοῦ τούτου νόμου ὑπῆρχεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ὅλοι νὰ ἐξασκῶσιν εἰς τὴν Ῥώμῃ ἐλευθέρως τὴν ἱατρικὴν, ἂν δὲν ἀπεδείκνυνον ὅτι τῶντι εἶχον σπουδᾶσειν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν σήμερον οὔτε εἰς τὴν Ῥώμην ζῶμεν, οὔτε τοιαύτην ἔχομεν ἀποχρῆσιν σπουδῆς, δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν τοιοῦτον νόμον· ἐκτὸς ἴαν πράξωμεν τοιοῦτόν τι εἰς τὰ βᾶθ' τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου δὲν ἐπροχώρησεν ἀκόμη ὁ πολιτισμός.